

Alberti, og Ministeriet blev siddende. Bag- efter have vi faaet at vide, hvor meget de ærede Ministre vidste, som dog maaske kunde have dikteret dem en anden Fremgangs- maade. Men saa var det, den offentlige Mening traadte til, og det var den offent- lige Mening, som fremtvang Ministeriet Christensens Demission! Hvorledes Reform- partiet stillede sig, kan man ikke spørge om, men her sidde de enkelte Medlemmer, der den Gang vare med til at forhindre en Undersøgelse, og jeg spørger dem: Var der dog ikke nogle af Dem, der dybt be- klagede, at De, da Angrebene bleve frem- satte, ikke gik med til en Undersøgelse, der i alle Tilfælde havde kunnet forhindre meget af den Ulykke og den Skandale, som nu kom frem? Jeg forlanger intet Svar. Enhver kan selv give Svaret.

De Undersøgelser, Albertis Admini- stration foranledigede, førte til en Afslør- ring af en hel Del af disse Forhold. Hvad der derved kom frem, behøver jeg ikke at omtale, det vil være det ærede Ting be- kendt, men Følgen deraf var, at der i Samlingen 1908—09 blev nedsat et Udvalg med det Formaal at undersøge Alberti- Affæren og fremsætte Forslag til Tinget. Det ærede Medlem, der talte først, har allerede sagt, hvad der blev Resul- tatet af denne Undersøgelse, hvorledes man delte sig. Kun to Grupper foreslog Rigsretstiltale. En stillede sig paa et Sær- standpunkt, det var det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds paa Høj- res Vegne. Reformpartiet vilde ikke gaa til en Undersøgelse af J. C. Christensens og Bergs Forhold, fordi de mente, der ikke forelaa tilstrækkeligt Materiale dertil. Be- tænkningen blev afgiven den 6. Maj 1909 og kom som Følge deraf ikke til Forhand- ling her i Tinget. Da Rigsdagen kom sam- men i den ekstraordinære Samling i Som- mer, var der fra mange Sider Ønske om nu at faa Sagen optagen, og naar det ikke skete, var det, fordi det gik her, som det sædvanlig gaar, naar daarlige Love skulle vedtages, og man er utilbøjelig til det: fra deres Side, som gerne vilde en god Løs- ning, bragte man Ofre for Sagens Skyld, og det gik ikke an at rejse Rigsretstiltale mod det ærede Medlem fra Ringkøbing paa Grund af hans Indflydelse paa Forsvars- spørgsmaalets Løsning.

Saaledes gled Tiden hen, man for- handlede om Forsvarssagen, og hvad Re- sultatet blev, skal jeg ikke her omtale. Men saa kom det Øjeblik, hvor Ministeriet Holstein skulde dannes. I dette Ministe-

rium blev det ærede Medlem fra Ringkø- bing atter Forsvarsminister. Den Mand, der i September Aaret forud var bleven afskediget paa Grund af sit Forhold i Alberti-Affæren, blev nu atter sat op i en af de mest fremragende Stillinger her i Landet! Det var det, Befolkningen ikke kunde forstaa, og det fik et Udslag, som jeg finder ganske naturligt. Den Fordring, man stillede, var, at det ærede Medlem ikke maatte ansættes i en saadan Stilling, inden han ved Rigsretten havde haft Lej- lighed til at godtgøre, at han var fuldstæn- dig fri for Skyld. Saa længe Beskyldning- erne ikke vare modbeviste, var det ærede Medlem en Umulighed som Minister. Det var dette, som gik op for Folket. Folkets Retsbevidsthed og Æresfølelse paa Fædre- landets Vegne vare saarede. Den sande og naturlige Grund til Protestadressebevægelsen var denne Krænkelse af Befolkningens Retsbevidsthed og Folkets Følelse af, at Fædrelandets Ære havde lidt, og jeg vil ønske, at de to Følelser altid maa vært levende i det danske Folk, for den Dag, de dø, er Folket intet værd, saa har det intet Forsvar. Man ønskede og fremsatte Anmodning om, at Rigsretten maatte faa Lejlighed til at afgøre de rejste Beskyld- ninger.

Saaledes foreligger Sagen ogsaa nu. Nu er man fra alle Sider kommen til Er- kendelse af, at Rigsretstiltale er en Nød- vendighed. Jeg maa afvise alt det odieuse, som det ærede Medlem fra Løvel (Anders Nielsen) vilde bringe ind i Sagen ved at tale om politisk Forfølgelse. Der er ikke det mindste af politisk Forfølgelse i de Skridt, der her foretages for at rejse Rigsretstiltale. Det er et Spørgsmaal, vi ville have afgjort, vi ville se til Bunds i Sagen. Vi spørge: Ere de to Mænd skyldige eller ikke skyldige? Ingen af os vil indlade sig paa at udtale noget derom, men vi forlange, at det Forum, Rigsret- ten, der er det eneste, der kan afgøre dette Spørgsmaal, skal have Lejlighed til at udtale sin Dom. Og vi have ogsaa saavel af det ærede Medlem fra Ring- købing som af det ærede Medlem fra Frederikssund faaet Udtalelser om, at de intet hellere ønske end netop, at Spørgs- maalet maa komme til at foreligge rent og klart. Derfor synes jeg, at de to Me- dlemmer først og fremmest maatte ønske, at deres Forhold bleve prøvede for en Rigsret. Jeg kan nemlig ikke tænke mig en større Ulykke for en Mand end at gaa rundt i Livet slæbende paa en Beskyld-